

„Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine,
v bezpečí mi dáváš bydlet.“

Žalm 4, 9.

ilustrační kresba

JINDŘICHOVSKÝ

květen 2023
CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 6.5. – Hodina jeho soudu
- 13.5. – Uctívání Stvořitele
- 20.5. – Sobota a čas konce
- 27.5. – Město zvané Zmatek

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání	Příspěvek
6.5.	Květa Tyšerová	Jan Wagner	Petr Chára
13.5.	Pavel Pimek	Jaromír Juřínek	IFA písnička
20.5.	Petr Chára	Hynek Dona	Ján Petrovič
27.5.	Franta Tomanec	Jiří Kloda	Jindřich Kimler

Blahopřání k narozeninám

- 2.5. – Anastázie Kimlerová
- 18.5. – Ladislav Škrla
- 25.5. – Soňa Mročková
- 31.5. – Kateřina Fučková

ADRA Klub zdraví informuje

4.května 2022 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny –
„**Sicílie to není jen mafie**“ - beseda Jany Makyčové

18.května 2022 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – „**První arabsko izraelská válka**“ – beseda Jaromíra Vykoukala

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2023

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Střípky vzpomínek ..... na Zdenku a Mirka Váلكovi

Pokud mě paměť neklame, rodina Váلكových byla v padesátých, šedesátých letech minulého století vnímána jako základní pilíř meziříčského sboru. Matně se mi vybavuje nestor rodu, děda Válek, který mi vzhledem připomínal tehdejšího prezidenta Zápotockého. Do mých rodných Kateřiníc totiž občas zavítal coby laický kazatel. Kolik měl se svojí tichou a na první pohled moudrou manželkou dětí, netuším. Víím pouze o synovi Miroslavovi a jeho sestře, která se po provdání jmenovala Dorazinová. Byla učitelkou, měla syna Petra a o něco později i vnuka Martina, který je všeobecně známým rozhlasovým reportérem. V současné době posílá zprávy z válkou sužované Ukrajiny. Martinova sestra je naproti tomu jednou z nejpilnějších aktivistek v meziříčském Dobrovolnickém centru ADRA.

Vraťme se zpátky k Miroslavovi. Víím o něm jen tolik, že jako úředník pracoval v meziříčské Mlékárně a později v podobné pracovní pozici na Deze. Byl dlouholetým starším sboru, uměl dobře německy, působil jako laický kazatel a požíval všeobecné vážnosti. Začátkem sedmdesátých let, kdy spolu s Blážou Balcarem, Jindrou Kimlerem a Pepou Hasmandou tvořili silný tvůrčí kvartet, zažívalo meziříčské společenství nebývalý boom. Sbor byl tenkrát považován za nejdynamičtěji rostoucí na celé Moravě. Právě v tuto dobu Miroslav neočekávaně zemřel. Ve svých dvaapadesáti letech podlehl následkům tehdy nevléčitelné zákeřné choroby. Kromě svého

milovaného sboru zde zanechal manželku Zdeňku, tři syny a dva maličké vnuky.

Zdeňka Válková, za svobodna Macurová, na Valašsko přesídlila ze slezských Dětmarovic. Je dost pravděpodobné, že bydlela v místech současné modlitebny, kde v tuto dobu slouží náš starý známý Pavel Kostečka. Zdenička,

jak jí všichni říkali, patřila odjakživa mezi daleko neaktivnější členky meziříčského sboru. Hrála na harmonium a její sóla na citeru se stala pověstnými. Nacvičovala

sborový zpěv a vynikala čistým sopránem. Spolu s Laďou Smílkem například před jednapadesáti lety zpívala na naší první svatbě. V jistý část také zastávala post učitelky dětské školky. Když řeknu, že ji měli všichni rádi, pak opravdu nepřeháním. Manýry pavlačových babek jí byly naprosto cizí. Měla vytříbený vkus rozené, přitom nenamyšlené dámy. Proslýchalo se, že koncem padesátých let, kdy šlo meziříčské společenství „do kytek“, se zdravě naštvála a vytrvale obtěžovala „Nejvyšší místa“ s úpěnlivými prosbami. Vzpomínaný boom byl přičítán právě jejím modlitbám.

Jak už bylo naznačeno, Válkovým se postupně narodili tři synové. Nejstarší Petr byl svého času jedním z mých nejbližších kamarádů. Soukromě jsem ho nazýval „Malým Leonardem“, protože na co sáhl, to mu šlo. A pokud i nám dohromady šlo něco obzvlášť dobře, pak to byly kanadské žertíky a nejrůznější vylomeniny. Jezdívali jsme na vandry, proháněli dvousedadlové pionýry a za doprovodu kytar či banja prozpěvovali trampské písničky. Poté, co za svoji ženu pojal moji sestřenicí Martu, chodívali jsme spolu s Pimkovými a Kimlerovými do jejich domku na Potůčkách a tam nacvičovali vícehlasé songy křesťanské. Jak jsme se později dověděli, pod bdělým dohledem Státní bezpečnosti. Jinak byl Petr vášnivým radioamatérem, sběratelem veteránů a v jisté době i propagátorem německých dvoutaktů. Díky tomu stávaly před sborem výhradně zahraniční, tedy východoněmecké značky. Někdo

dokonce navrhl, aby se sborovým znakem stal vzpínající se Trabant! Mladí Válkovi přivedli na svět hned čtyři mužské potomky. Dva z nich už, bohužel, nežijí. A poté, co Marta s Petrem opustili sbor a s několika mezipřistáními doputovali až do lůna Církvě obecné, se už prakticky nevidáme. Petrův mladší brácha Mirek měl tu čest, okusit slasti komunistického kriminálu. Dostal se tam v době vojny, kdy raději vyhověl svému svědomí než tehdejším mocipánům.

Díky Bohu se mu časem podařilo pláchnout na Západ. Se svou ženou Ášou, rozenou Balcarovou, žije už čtyři desetiletí ve švýcarském Curychu.

Nejmladší z rodu Válků, Zdenek, už také dávno nesídlí v České kotlině, ale pod jménem Erwin někde v germánském Norimberku. Občas mi zavolá a pokaždé zavzpomíná na staré časy. Třeba na divoký přechod slovenských Roháčů v rámci expedice „Dobré ráno“. Byl tam i s bráchou Mirkem a dalšími povyroستlejšími valašskými mládežníky. Podle jeho slov mu zážitky z této a podobných akcí už nikdo z paměti nevymaže.

Ve vzpomínaném Curychu se časem ocitla i ovdovělá Zdenička. Coby pohledná dáma v nejlepších letech si tam našla podobně postiženého partnera. Jmenoval se André a po jeho boku nakonec strávila delší čas života než se svým předčasně zesnulým Miroslavem.

Válkovým vděčím za mnohé, nejvíce asi za svoji současnou manželku Dášu. Její maminka, Marie Hasmandová, byla totiž jistý čas v americkém Chicagu, kde se v komunitě českých krajanů potkala s někdejšími kazatelem Josefem Kubičikem. Ten po ní poslal nějaký balíček, který měla předat Válkovým, s nimiž se dobře znal. A tak se milá Marie dostala do kontaktu nejen s Válkovými, ale i s Církví adventistů. Dovedla tam svoji nezletilou dceru a bylo vymalováno...

FT, publikán

Vybavuji si tetu Válkovou, jak stojí na pódiu, před sebou zpěvník a úžasně a nádherně zpívá – prostě dostala od Boha obrovský dar – dar hudby a zpěvu. Ale teta nezpívala jenom tak sama, dirigovala zpěv už tenkrát, když jsme se scházeli v evangelickém kostele a pak i na Hřbitovní. Kromě toho krásně hrála na citeru – zavřela klavír, na ten si položila citeru a už se nesly libé tony celým sborem, kde mohlo být slyšet spadnout špendlík na zem..... Strýčka Mirka si vybavuji jako staršího sboru (doufám, že to píšu správně). Když pak zemřel, stal se po něm starším sboru strýček B. Balcar. Válkovi žili velice pěkně a krásné vzpomínky, kdy jsme se u nich scházeli na Potůčkách, ty se určitě nevymažou. Teta vždycky něco dobrého upekla, děcka si polítaly venku před chalupou, u ohně se zazpívaly písničky a bylo to moc pěkné. Jasně, patří k nim neodmyslitelně i všichni tři kluci, Petr, Mirek, Zdenek, tak nějak nejvíc se mi do hlavy zafixoval Mirek, protože jak známo, byla jsem u Balcarů každou chvíli, no a když Mirek začal chodit s Ášou, byli jsme tam po kupě všichni.

P.S. Já jen na vysvětlenou, proč o všech zmíněných píšu teta, strýček – když jsem začala chodit do sboru, bylo mi 10 let a pro mě to tenkrát skutečně byli všichni strýčci a tety a tak nějak už to ve mně zůstalo. Možná je to i tím, že jsem měla k těm lidem úctu jakožto ke starším a měla jsem je moc ráda.

Dana Klečková

A zase je tu vzpomínání. V té chvíli někde v hloubi mé duše vystávají vážné otázky: Vzpomínám stejně ráda na všechny lidi, věci či prožitky v životě? Jak budou moji nejbližší, přátelé, známi jednou vzpomínat na mne? Mohu ještě ve stáří něco změnit, aby lidé na mne vzpomínali rádi a v dobrém? A mám dnes o čem přemýšlet...

Ještě dnes po mnoha letech se mně vybaví téměř jasný obraz manželů Mirka a Zdenky Válkových. Zvláště sestru Zdenku „vidím“ s jejím hezky upraveným bohatým účesem, vždy milým úsměvem a v rukou se svou citerou, s níž doprovázela své písně. Oba manželé byli ve své době velmi prospěšnými členy valašskomeziříčského sboru. Bratr Mirek jako starší sboru a Zdenka v roli hudebnice, zpěvačky, dirigentky. Ve spolupráci s manželou Balcarovými tvořili tým v práci sborové a také v mládežnických akcích. Podstatnou část mládeže tvořili jejich 3 synové Petr, Mirek a Zdeněk. Dvěma z nich se v dospělosti zachtělo opustit Česko a tak Mirek, tentokrát už s manželkou Ášou Balcarovou zakotvil ve Švýcarsku, kde žije dodnes. Jeho bratr Zdeněk zvolil za svůj domov Německo. Jen Petr zůstal věren své vlasti i svému městu. Snad i proto, že jako mládežník byl součástí nerozlučné party známé pod názvem „Šípy prerie“. Tvořilo ji 5 valašských ogarů v čele s Ferym Tomancem a jediná dívka, pěkná vsetíňáčka Marta Hurtová, která se později stala manželkou Petra Válka a mámou jejich několika synů. A parta to nebyla jen tak všelijaká. V jejich

„programovém prohlášení“ nechyběla spousta klukovských vylomenin všeho druhu, které nejednou způsobily vrásky vše pozorujícím dospělým včetně Bláži Balcara, který šéfoval mládežnickým táborům. Jeden podařený kousek se jim

povedl i na naší, mé svatbě. Uprostřed zábavy v naší světnici přistála mezi hosty na podlahu „trávnice“ (nůše) plná sena a začalo vybalování dárků ukrytých v seně. Jejich seznam by zabral hodně místa. Ke každému dárku byl podrobný návod k použití. V té chvíli bylo dost jídla pro hosty, ale i naše kráva by si přišla na své. Už ani nevím, zda vůbec, nebo kdo to tenkrát uklízel, aby se v místnosti dalo chodit.

Pevným článkem party byl také Luděk, syn kazatele bratra Svrčka, jehož otcovské oko sledovalo veškeré dění. A tak se stalo, že s přibývajícimi léty se výrazně měnily zájmy a směřování našich hrdinů. Podstatné je, že zůstala trvalá přátelství, která se později rozrostla o další lidi a toto, dnes už letité společenství, přetrvává a stále „žije“ v podobě naší nesmrtelné Chátry.

Ráda se vrátím k rodičům Válkovým. Jejich plodný sborový život i naplněné manželství bylo ukončeno předčasnou smrtí bratra Mirka. Pro sestru Zdenku to byla těžká rána, se kterou se vyrovnávala jen díky láskyplné péči svých nejbližších, ale i sborové rodiny. Samotu snášela těžce, až se po létech provdala do Švýcarska, kde v blízkosti syna Mirka, jeho rodiny, ale i milujícího manžela prožila další naplněná léta. Smrt jí vyrvala i druhého manžela dříve, než ve stáří sama dožila svůj láskou naplněný život.

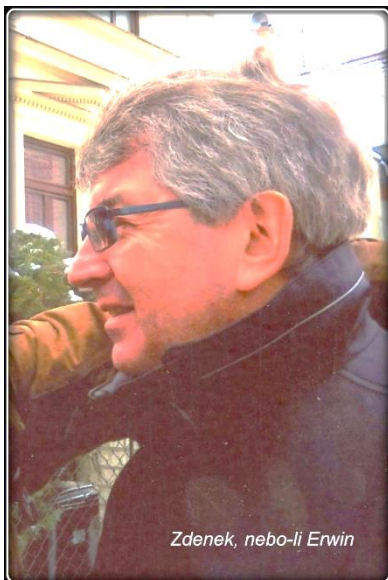
Přetrvávají živé vzpomínky, ale živá je také naše křesťanská naděje, kdy nám všem, kteří žijeme vírou, bude dáno pohlédnout do tváře našim milým, těm kteří nás předešli. O to víc toužíme vidět tvář Toho, který nám svou obětí tuto milost způsobil.

Bohunka Smilková

O Váلكových by se dalo říct, že je to takový rodinný klan. Když jsme přišli do adventního sboru jako čerstvě uvěřivší, byli Balcarovi a Váلكovi prvními členy, s nimiž jsme se sblížili. Pro mě to byla Zdenička, manželka Mirka, který stál v čele sboru. Byla to dáma v pravém slova smyslu. Vždy upravená, vkusně a elegantně oblečená. Byla velmi pracovitá. Pečovala o manžela a tři syny, Petra, Mirka, Zdenka, udržovala rodinný domek se zahradou v pečlivém pořádku. Nebylo to snadné, protože si tam lidé podávali dveře. Zdenička byla velice taktní ve svém jednání, zvláště když bylo potřeba někoho napomenout nebo nějak zjednat nápravu.

Další generace byli jejich tři synové. Nejstarší Petr s manželkou Martou měli čtyři syny, Reného, Marka, Filipa a Honzíka. S Renkem jsem nějaký bližší kontakt neměla, Honzíka jsem znala jen podle jména. Jejich kluci (první tři) byli součástí dětské party jako ostatní děti příslušného

Zdenek, nebo-li Erwin

věku, co docházely do sboru. Společně rošťáčili na různých stanových dovolených. Později, když došlo k duchovnímu probuzení, společně trávili čas na modlitbách.

Osobně jsem měla bližší vztah s Markem a Filipem. Markovi jsme se s manželem snažili pomáhat v těžší životní situaci, když se na nás obrátil s prosbou o pomoc. Škoda, že s tím přišel už pozdě, když to pro něj bylo těžké ustát určitá omezení. Filip byl členem chválící skupinky našeho sboru. Jeho manželka Rutka patřila za svobodna mezi dívky, s nimiž jsem sdílela duchovní

materství. Měli jednu dceru. Později Filip vážně onemocněl a tento svět opustil s pevnou vírou a odevzdáním se do Božích rukou.

Ale abych se vrátila k Petrovým dvěma sourozencům. Zdenka jsem znala, ale příliš volného času jsme spolu netrávili. Prostřední Mirek ale docela osobně zasáhl do mého života. Oženil se se starší dcerou Balcarů, Ašou. Aša totiž často docházela do naší rodiny, když se nám narodil mladší syn Ondra. Půjčovala si ho, opatrovala ho, pečlivě se o něj starala. Když se s Mirkem brali, byla jsem Aše za svědka. Často jsme se stýkali, buď u nich v Rožnově, nebo u nás, dokud neemigrovali do Švýcarska.

Mirek byl pro své náboženské přesvědčení perzekuován. Zůstali ve Švýcarsku, později jsem se s nimi setkala při jedné jejich návštěvě v Česku. Ovdovělá Zdenička se tam za nimi přestěhovala a dokonce se tam provdala.

Tolik se mi podařilo vydolovat zběžně z paměti, i když by se toho dalo napsat mnohem víc.

Eva Hasmandová

Besedy Adra Klubu zdraví

Ve čtvrtek 6.dubna jsme přijali od pana Michala Štěpánka pozvání na cestu do Íránu. Ne každý by jí reálně chtěl podniknout. Naše představy jsou většinou spíše negativní – země s ortodoxní muslimskou vírou nepřátelská vůči ženám, křesťanům, Američanům a Židům. Země nebezpečná, drsná. Ale náš průvodce nás přesvědčil o opaku. Spolu s ním jsme se podívali do hlavního města

Teheránu, naučili jsme se přecházet přes silnice, kde přechody pro chodce mají funkci spíše dekorativní. Zjistili jsme, že Íránci se distancují od Arabů, považují se za potomky starověké Persie a na svou minulost jsou náležitě pyšní. Dozvěděli jsme se, jaký oděv přísluší ženám různého věku. Vyšplhali jsme na nejvyšší horu v zemi, smočili nohy v moři, přespali jsme na odlehle zlaté poušti. Dech nám vyrazily překrásné stavby, na jejichž výzdobě

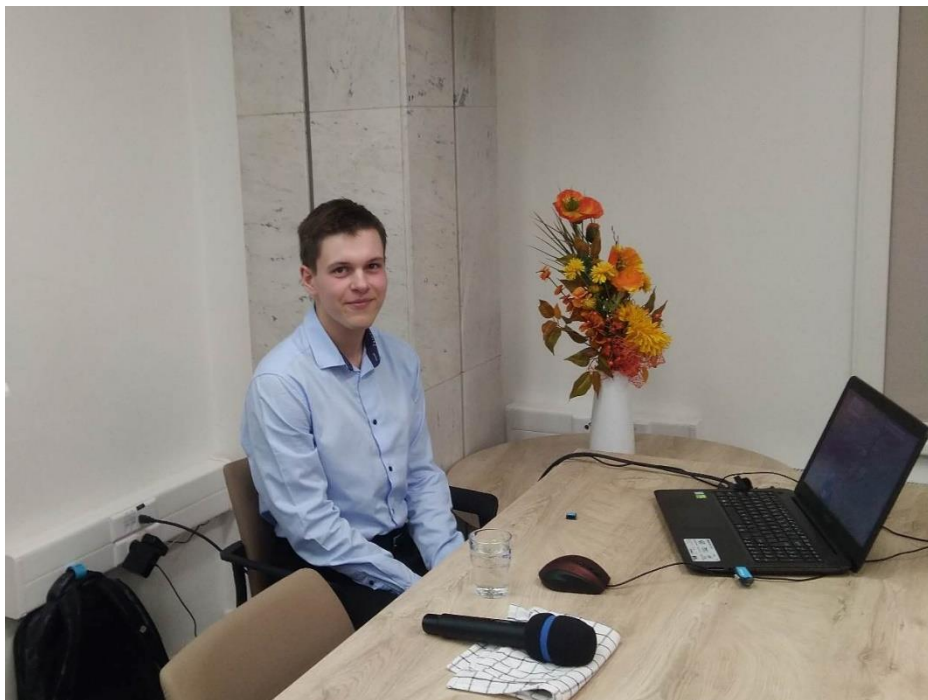
se v žádném případě nešetřilo, podívali jsme se do mešity, vykouřili vodní dýmku v místní čajovně a poznali spoustu dobrosrdečných místních obyvatel, pro které je každý návštěvník vzácným hostem a je třeba ho dobře pohostit. Nesmírnou radost jim způsobíte tím, že se pokusíte naučit několik perských slovíček a využijete je v hovoru. Vaše úsilí bude odměněno třeba zaplacením útraty v místní restauraci.

Děkujeme za nádherný večer plný zajímavých informací a přejeme panu Štěpánkovi brzký návrat do této překrásné a trochu opomíjené země.

20.dubna jsme pro změnu udělali něco pro své zdraví – na kolech jsme se rozjeli z Rožnova pod Radhoštěm až do Chorvatska. Putovali jsme přes nížiny i kopečky našich sousedů, povětšinou podél toku řek, až k břehům Jadranu. Naším průvodcem byl sice mladičký, nicméně velmi zkušený cyklista Jenda Ondrášek. Toulky krajinou má v krvi, zřejmě po tatínkovi a dědečkovi. Ukázal

nám krásy měst, kterými projížděl, zastavil se u římských památek, které jsou mu milé. Poznali jsme, jak vypadá vybavení, které je nutné mít s sebou, jak řeší nocleh, projeli jsme se spolu s Jendou prastarou plechovou lanovkou a navštívili krasové jeskyně.

Výlet se nám moc líbil, a protože se Jenda v létě chystá na kole do Bulharska a následně letecky sám do Kanady, budeme se těšit na další jeho zážitky.

Iva Chárová

TTT - Trasou Tonka Tomance

Údolím říčky Bystřice

Čtvrtý díl memoriálu TTT míří do oblasti Domašova nad Bystřicí. Právě tady se 9. července roku 2022 uskutečnila Tonkova definitivně poslední potulka. Aniž to tušil, onoho dne mu zbývaly pouhé dva dny života. Jeho cestovatelskou tečku si chceme připomenout v neděli 23. dubna 2023.

S Jindrou Olešem se časně zrána scházíme na meziříčském nádraží a pak rychlíkem Českých drah svištíme do Olomouce. Hodinové čekání na další přípoj věnujeme zrychlenému přesunu ke zdejšímu Václavskému náměstí. V mohutném kostele, připomínajícím pražské Hradčany, ještě donedávna svůj přestup do Stověžaté trénoval současný náčelník českých bratrů katolíků, arcibiskup Graubner. A protože je neděle, den všeobecného lenošení, celý olomoucký Václavák je jako po vymření.

Na poněkud rušnějším hlavním nádraží naskakujeme do Pradědu. Je to motorovou mašinkou tažený rychlík o dvou vagónech, který by měl přes Bruntál a Opavu doputovat až do černé Ostravy. Nám postačí, když nás posune do vzpomenuťého Domašova nad Bystřicí. Pojedeme nádhernou jednokolejkou, která divokým údolím vytrvale stoupá nahoru a již někteří nazývají „Moravským semmeringem“. Jedna z nejromantičtějších tuzemských tratí byla budována ještě za císaře pána a do provozu uvedena Léta Páně 1872. Zdobí ji řada vysokých mostů a několik kratších tunelů.

První, co nás po vystoupení z vlaku zaujme, je domašovské nádraží. Nádhernou secesní stavbu snad od dob monarchie nikdo pořádně neopravoval. Domovské Němce odtud Beneš odsunul, komunisté měli jiné starosti a současní mocipáni jsou bez peněz. Díky tomu toto místo, jímž kdysi proudili byzanští kupci, kutači nerostů i generál Laudon, dýchá zvláštní atmosférou. Nostalgie zašlých časů je všudypřítomná.

Nejinak je tomu i pár stovek metrů dál. Jsme jen kousek od domova a připadáme si jako na jiném světadílu. Rozpadající se ruiny nějakého zkracovaného výrobního komplexu působí dojmem apokalypsy. V kombinaci s opravenými velkoprostorovými sudeťáckými budovami vykreslují obraz současného pohraničí. Přes veškerou dlouhodobou snahu se tu autentický venkovský život, tak, jak jej známe z jiných částí naší Moravy, zatím ještě nezabydlel.

Po půlhodině přijíždí další spoj. Vybatolí ze z něj Ellen, Marie, Lukáš, Marťan a překvapivě i Pavel Kostečka. Po modré značce se vracíme do domašovských ulic. Mineme kostel i nevelké centrum a podél typicky socialistického paneláku,

který patřičně dotváří ducha současných Sudet, směřujeme k okraji zajímavého lidského sídla, v němž nyní pobývá kolem pětistovky smrtelníků.

Po prvním kontaktu s nádhernou řekou Bystřicí začínáme stoupat k výšinám. Pěšina se bez jakéhokoliv rozmýšlení zakousne přímo do prudkého svahu.

Některým pomáhají hůlky, někteří lezou po čtyřech. Nepochybně se tady tímto způsobem pohyboval i největší tulák všech dob. Byl to poslední horolezecký výstup jeho života. Vzpomínáme na něj a uvědomujeme si, že každý den, do kterého se probudíme, je vlastně nezaslouženou, Bohem darovanou výhrou. Naštěstí terén brzy zjemní, ale i tak občas vystrčí růžky v podobě padlých kmenů, vystouplých kořenů či ostrých vyčnívajících balvanů. Procházíme totiž chráněným územím nazvaným „Kamenné proudy“. Člověkem nedotčená divočina nás provází nejméně další dva romantické

kilometry.

Ve zdraví a v pohodě dorazíme na rabštýnskou vyhlídku. Pohledy z rozeklané strmé skály jsou úchvatné. Dole šumí řeka Bystřice a nad ní se vine důvěrně známá jednokolejka. Zapískání vlaku vyburcuje všechny přítomné k pohotovosti. Vidět projíždějící pacifik z patřičného nadhledu, to se jenom tak hned nepodaří. Sotva vjede do vedlejšího tunelu, krajina zase ztichne a dál si nechává zpívat věčnou melodii něžně zčeřeného říčního proudu.

Dvanáctá hodina velí ke krátkému zastavení u vonícího ohniště. Pár klacíků přistává na doutnajících uhlících a za chvíli se nad divočinou vznáší závaný modravého dýmu. Zabalené svačiny postupně putují na místo svého určení.

Ekumenicky laděná pospolitost je tady vystavěna čistě katolickému vlivu. Polokatolík Jindra vypráví šťavnaté inteligentní vtipy, které si adventně směřovaný pastor Pavel pečlivě zaznamenává, plnokatolík Martán zase zvěstuje, že právě dočetl životopis adventistické spisovatelky Ellen Whiteové. Naštvala jej v něm pouze věta nějakého jezuita, který měl údajně tvrdit, že se jedná o největší prorokyni posledních dob.

Prudkým sešupem pak opatrně klesáme k rozdováděné Bystřici. Podél rybních sádek doputujeme k prastarému kamennému nadjezdu z dob císaře pána. Na rozdíl od těch současných, nemusel být zatím zásadně opravován. Podobně jako tunely a vysoké kovové mosty, po nichž je historická štreka z osmdesátých let předminulého století vedena.

Nacházíme se v kraji, kde se odjakživa těžila černošedá břidlice. Původní obyvatelé, tedy Němci, byli mistry na její kutání i následné opracování. Díky tomu někteří z nich po válce unikli násilnému odsunu. Noví osadníci totiž neměli nejmenší páru o tom, kterak se dá nerost inteligentně rozštípat. Někteří to už asi umí, protože skládka všech možných tvarů a velikostí nalámané břidlice tady čeká na své budoucí zákazníky.

Polemiky o podobě konce světa neberou konce. Někteří teologové, dokonce i laici, však mají jasno. Viděli jej, bílé na černém, na vlastní oči. Mohou teď

svatosvatě potvrdit, že nemusí jít o žádnou tragédii. Jak se brzy ukáže, to krásnější bude teprve následovat.

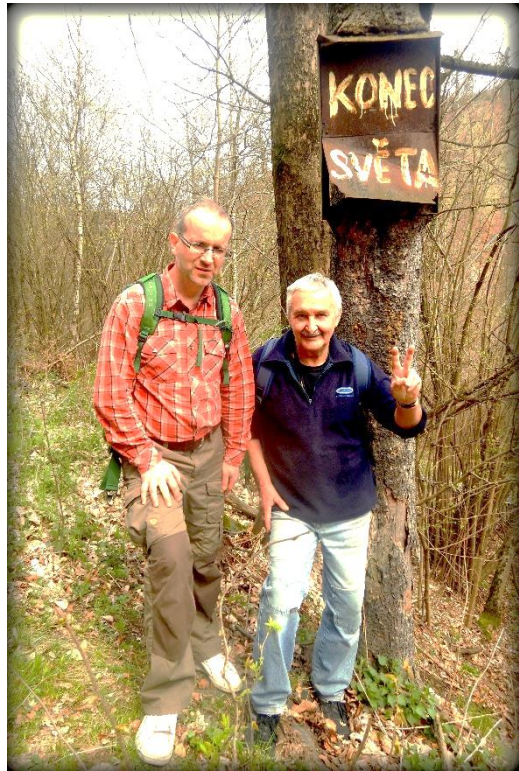
Po delší době narazíme na lidská sídla. Pár chalup zde vyrostlo v sousedství někdejšího vodního mlýna. Pokud se tu dnes nějaká kola točí, tak jen na motorových sekačkách trávy. Že by trapně vyholené anglické trávničky souzněly se sudetskou divočinou, je otázkou diskuze. Bez diskuze naopak obstojí fakt, že díky čilým chalupářům baráky po vysídlencích stále ještě stojí.

Údolí nabírá tvar kaňonu. Neširoká cesta věrně kopíruje říční tok. Na březích rozkvetly žluté, červené a modrofialové jarní květy, na větvích listnatých stromů raší zelené pupeny. Příkré svahy, které šplhají do stometrových výšek, jsou vyzdobeny divoce poskládanými kamennými kvádry. Některé sestupují až k proudící ledové vodě. Jsme na samé hranici pověstného vojenského újezdu Libavá.

Postupně začíná přibývat všelijakých stavení. Míjíme udržované chalupy,

rekreační chaty a hospodářské objekty v typicky pohraničním stylu. Civilizační vlivy nabývají na síle. Vcházíme do cíle našeho putování, do Hrubé Vody. Pokud krokoměry neklamou, máme v nohou bezmála patnáct poctivě ušlapaných kilometrů.

A jsme zase u nádraží. Dojem stejný jako předtím v Domašově. Bytelně postavený komplex v nádherném secesním stylu má našlápnuto k ruině. Císař pán se musí obracet v hrobě. Doufejme, že nějakého dobrodince přemůže lítost a budovy od dráhy odkoupí. A pokud našetří i na opravu, romantické údolí říčky Bystřice opět významně získá na kráse.

Loučíme se s místem poslední potulky největšího tuláka všech dob. S poděkováním za parádní počasí, nádhernou přírodu a za další den nezaslouženého života. Za společnou naději, že po jakkoli dlouhé zimě nakonec zvítězí jaro. Dokonce takové, které už neskončí. A že pak na některé z pěšin potkáme i poutníka, díky němuž jsme se tu dnes všichni objevili.

Lukáš s Pavlíkem vyčkají na příjezd pacifiku, zbylá pětice, jíž tentokrát tvoří i Jindra a moje maličkost, zaplní interiér čtyřkolového oranžového expresu jménem Duster. Pod vedením Maršana nás přímou cestou dopraví až do povědomého města mezi dvěma Bečvami. Výletu je konec, ať žije další výlet! Samozřejmě, pod neměnnou značkou TTT!

FT:-)

Chuligáni před kamerou

Televizní kamera byla v budově sboru mnohokrát. Nejméně dvakrát se interiér modlitebny objevil v Křesťanském magazínu, daleko častěji v různých regionálních vysíláních. Nepamatuji se, že by sem někdo někdy televizi zval. Pokaždé se tu nějakým způsobem vlomila sama. Mám důvodné podezření, že ji sem v určitých případech posílá Vyšší moc. Pravděpodobně tenkrát, když potřebuje vnitřní dění přenést o nějakou ulici dál. Může se to týkat i případu ze začátku dubna. V rámci studentského projektu do modlitebny zavítali absolventi zlínské Filmové školy. Důvodem byla naplánovaná chuligánská bohoslužba. Pořízené záběry by měly být součástí dokumentu, který se pokusí zmapovat vliv křesťanství na život lidí z ulice.

I tentokrát se ve zcela zaplněném sále děly věci! Budoucí filmoví kumštýři zaznamenávali nejen obvyklou předstartovní svačinu v boční místnosti, ale také průběh netradiční bohoslužby. Obsahovala nejen promluvu chuligánského guru Marka o „ženě z odpadní stoky“, tedy o Samaritánce, ale i výzvu k následování stejného Mistra, kterého u pověstné studny potkala. Zvednuté ruce několika chuligánů potvrdily, že sem chodí stejně žízniví lidé, jako pochybná žena ze Samaří. Několik přítomných se už živé vody skutečně napilo. Příkladem může být rozzářená Iveta. Nedávno se dala ve zdejší bazénku pokřtít a svého partnera Lukyho infikovala natolik, že tak učinil hned druhého dne ve Vsetíně. Za pár dní se jim narodil malý chuligánek Lukášek, kterého teď pravidelně

přinášejí na shromáždění. Na kameru zcela bez zábran prohlásili, že za jejich změnou stojí setkání s živým Ježíšem. A také s Markem nebo-li Mefem, který jim toto setkání zprostředkoval. Další případ, o který se mladí filmaři zajímali, byl Olin. Poprvé jsem ho viděl začátkem minulého roku při rozdávání vánočních dárků od lidí z našeho sboru. Typicky vyhlížející chuligán asi dorazil přímo z nočního flámu. Modrofialový monokl přes polovinu tváře to dost výmluvně potvrdzoval. Podívejte se na něho dnes! Rok pravidelných kontaktů s Božím slovem jej pomalu, ale jistě mění k nepoznání. Při každém loučení mi nezapomene poděkovat a pochválit modlitebnu, jak je to v ní krásné.

Poprvé se chuligánské bohoslužby účastnili i ukrajinští uprchlíci. Ve Vsetíně se jich kolem Božího slova srocuje až kolem sto padesáti. Čtyřčlenná skupina mladých z tohoto společenství přijela chuligánům zazpívat několik tklivých křesťanských písniček. Samozřejmě ve své ukrajinské mateřštině. A nebyli sami. Už před nimi se před publikem i kamerou objevila kompletní rodina Markova kamaráda. Ten se dlouho pohyboval daleko za hranou, ale nakonec se, skoro polomrtvý, vrátil zpátky k Ježíši. Nadšeně teď s manželkou i ratolestmi oslavuje Toho, který dokáže vytáhnout z jakékoliv stoky. Vždycky si při tom vzpomenu na naši Svatku. Každou sobotu nám dokazuje možnost zázraku. Ti, co se tady jednou za měsíc setkávají, jsou její krevní skupinou. Mají stejnou šanci jako ona a ostatní vzpomínání. Pokud bude chystaný dokument právě o tomto, potom zde filmaři nenatáčeli nadarmo.

The background of the entire poster is a vibrant, repeating pattern of tropical leaves in shades of green, yellow, and blue. A large, semi-transparent grey circle is centered in the upper half of the image, containing the main title and date.

Sborový výlet
Opavsko
neděle
18.06.2023

**Srdečně Vás zvu jménem KD
na sborový auto-výlet!**

**Sraz účastníků v 7:00 hod.
ul. Hřbitovní 1, Valašské Meziříčí**

Itinerář našeho putování:

**Hradec nad Moravicí, arboretum Nový Dvůr, oběd,
hrad Vikštejn, Annino údolí řeky Moravice, koupání**

Bacha na Mozarta !

Když nám byl jednu sobotu oznámen koncert v místním kostele s názvem „Bach parodický“, milovníci vážné hudby zastříhali ušima. Nejen z toho důvodu, že na pořadu byly opravdu krásné skladby tohoto barokního velikána, navíc zahrané na dobové nástroje, ale také proto, že ryze „bachovský“ program představí soubor Czech Ensemble Baroque, jehož členem je také všemi oblíbený Dalík Pimek, „stínový“ člen našeho společenství.

I když panovaly obavy z nedostatečné propagace akce, kostel se zaplnil do posledního místa. Úvodní slovo pronesl farář Pavel Stefan. Mnohý by si mohl pomyslet, že duchovní pastýř nemůže ke koncertu vážné hudby nic nového říct, ale opak byl pravdou. Nabídl nám trochu jiný pohled na skladatele, který na zakázku vytvářel skvělá díla pro mše. Pokud se farníkovci dílo líbilo, měl smůlu, protože ho už nejspíše nikdy neslyšel. Na další mši totiž dostal Johan Sebastian

další zakázku. V tom máme my, v současné době, určitě výhodu. Po příchodu z koncertu si můžeme skladbu najít na internetu, znovu poslechnout, případně díky ní najít další krásnou, nebo možná i ještě krásnější melodii, která nás může provázet nejen ten den, ale po zbytek života. Nebylo to pro umělce frustrující, že jeho dílo mělo jen omezený počet posluchačů a provedení? Z písmen SGD na konci každého díla (*Soli Deo Gloria = Jen*

Bohu sláva) lze usuzovat, že ne. Vše, co Bach napsal, psal k Boží chvále a potěše toho Nejvyššího.

Koncert Bachových skladeb komentoval „pravý“ barokní komentátor v dobovém oblečení. Vysvětlil nám, že skladatel pracoval v rámci tří E – ekonomicky, ekologicky a efektivně, a to díky, jak bychom dnešní mluvou řekli, recyklaci a parodování svých vlastních skladeb. O čemž jsme se mohli sami přesvědčit.

Johan Sebastian byl hluboce věřící člověk, a v jeho skladbách je úcta k Pánu, pokora a vědomí Božího daru znát. A tak jsme se nechali unášet nádhernými tóny motet a kantát, které stoupaly vzhůru k nebeským výšinám, stejně jako myšlenky mnohých z nás. Díky, Pane, za požehnaný večer.

Iva Chárová

Milirose na plátně

Potkal jednou začínající umělec umělce uznávaného a položil mu otázku: „Mistře, jaká je definice kýče?“ Mistr se zamyslel a pak odpověděl: „To je přece jednoduché! Kýč je to, co vytvořil ten druhý!“ Nejsem začínající, natož uznávaný umělec, v oblasti obecných múz se považuji za totálního analfabeta. A tím pádem jsou mi názory slavných i jiných mistrů víceméně ukradené. Vůbec mě nezajímá, zda se jedná o umění s velkým, malým, kroužkovaným, čárkovaným či přehlasovaným „u“. Zajímá mě jediné. Zda ten či onen hudební, výtvarný, literární či jiný projev někoho potěšil či dokonce posunul k dobrému. Zdenka mi bude můj názor do krve vyvracet a Jindra si ode mne o dvě řady odsedne a přestane donášet papírové výslužky, ale to je asi všechno, co mi mohou naši kvalifikovaní sboroví kumštýři udělat. Mé přesvědčení mi jenom tak nevyvrátí.

Coby totální analfabet jsem vyrazil na výstavu. Pozvánka visící na sborové nástěnce byla prostě nepřehlédnutelná. V předšálí meziříčské knihovny mě uvítalo několik nevelkých pláten. S patřičným odstupem jsem před každým z nich na chvíli postál. A nechal na sebe působit fluidum, které do prostoru vyzářovala. Perspektivu, kompozici a ostatní malichernosti jsem nechával stranou. Barvy a tvary mi začaly poodkrývat duši autora. Vlastně, autorky. Milirose, jak se v přestrojení nazývá, kombinacemi svých tahů prozradila, že její vnitřní svět je průhledně optimistický, něžný a dokonale nevtíravý. Ale také křehký a lehce zranitelný. Pokud chcete někomu víc porozumět, zahleďte se do jeho obrazů, zaposlouchejte do jeho hudby, začtěte do jeho vět. Ne očima či ušima kritika, ale svobodného analfabeta, chcete-li, prostého dítěte. Tak, jak to svým učedníkům radil slavný Mistr z Nazareta...

Takže, Miluško, díky! Za pootevření Tvého vesmíru, za nečekaně milé barevné pohlázení. Těším se, až Tvá plátna ožíví i veřejná zákoutí budovy, v níž se narodila. Věřím, že to nemusí trvat dlouho. Rád bych se toho totiž dožil...

FT, analfabet:-)

Vzpomínáš, Petře?

pokračování seriálu vzpomínek na akce prožité s Petrem Kimlerem

ADRA RALLYE 2002 aneb kolmo z Valmezu do Jeseníku

Jednou to už tady bylo. Před sedmi lety odtud, ze Hřbitovni jedna, startovala početná skupina dobrodruhů, aby se prostřednictvím famózního vynálezu zvaného horské kolo přesunula od úpatí Beskyd až ke svahům dalekých Krkonoš. Podařilo se, a díky značnému ohlasu pak každý rok rallye pokračovala dál a dál, až postupně obkroužila celou Českou republiku.

Na startu je rušno stejně jako před sedmi lety. Doladují se úpravy naleštěných bicyklů, rozdávají mapy i dobré rady, domlouvá se součinnost početného doprovodu. Jeden z nejzarputilejších adráků pod sluncem, sedmdesátiletý Štěpán Hurta a jeho žena Anežka nabízejí na cestu čerstvé buchty, měsíčkovou mast a bednu květáku, zatímco ctihodný otec Ladislav Škrla, svoji prvorozenou dceru Nikolku.

Dříve než se stane otcem dvojctihodným, chce si s námi na bicyklu trochu povyrazit a potřebuje někoho na pohlídání. Slabší nátury neprozřetelně svolují, a tak se roční Nikolka spolu s vlčákem Rexem stávají nejexotičtějšími příslušníky naší nomádské pospolitosti.

Železničář ve výslužbě, starý dobrý Štěpán, se staví na pomyslnou startovní čáru a červenou plácačkou odmávne start do první, dlouhé, a jak se později ukáže, vůbec ne lehké etapy. Po pěšinách kolem Bečvy a silničkami přes Střítež a Vidče až na Hlaváčky to vypadá jako pohodový nedělní výlet. Ale terénní úseky mířící k Tanečnici a od Soláně k Třeštiku naznačují, že s příjemnou cyklistickou vyjíždkou, jak tuto rallye na internetu nazval už vzpomínaný

Lad'a, nebude mít zahajovací úsek vůbec nic společného. Jedině, že by někdo za příjemné považoval drncání přes balvany, tlačení bicyklů do příkrých svahů a objíždění rozlehlých hlubokých kaluží.

Počasí je naštěstí příjemně slunečné, pofukuje chladivý větrík a cesta vede střídavě temnými lesy, rozkvetlými loukami a prohřátými pasekami s obsypanými keřiky zrajících borůvek. Pěkné výhledy na modravé horské pásmo Javorníků na jedné, a Radhoště s Pustevnami na druhé straně patří odedávna k samozřejmostem této nejkrásnější valašské hřebenovky.

Cíl prvního dějství, parkoviště na Třeštíku, už okupuje nedočkávatý doprovod včetně nedočkávatých kuchařek, lenošícího Rexe a kmitající Nikolky. K výpravě se tu přidává i cyklistický benjamínek, dvanáctiletý Pavlík z Hranic. Odpolední pokračování kopíruje česko-slovenskou hranici. A samozřejmě i značně členitý terén, po němž je hraniční čára vedena. Jízda po kamenitých cestách a pěšinách je sice směrem nahoru dost vysilující, zato v následných sjezdech dokonale zábavná. Hlavně pro vytreštěně uskakující turisty, kteří nás v těchto místech tu a tam míjejí. Obzvláště zajímavé je klesání do sedla na Konečné. Ostrý svah na pravé, ještě prudší jáma na levé straně a k tomu vymletý, prudce se svažující skalnatý chodník. Sjíždět jej rychle a přitom bezpečně, to už je lekce jen pro silnější nátury.

Poslední, krajinářsky pestrý a krásně houpavý úsek k Bílému Kříži je završen namáhavým výstupem po lesní stezce plné balvanů a vystupujících kořenů. S vypětím posledních sil sem svoje metrákové tělo i dvacetikilový bicykl posunuje i Laďa Škrla, dneska suverénně největší brzda peletonu. Huba mu zpravidla jede dobře, s kolem to bývá složitější. V prvním případě má výrazně více natrénováno.

Slunce už dávno kleslo za panoráma beskydských velikánů a pestrobarevný západní obzor se rychle mění v čím dál temnější šed'. Za houstnoucího šera pak svištíme kamenitou cestou k Visalájím. Na Ježonkách, v cíli sedmdesát pět kilometrů dlouhé úvodní etapy, nás už vítají blikající hvězdičky s bledým měsícem, rozesmáté kuchařky s nachystanou večeří a utrápená chůva Simona s ubřečenou Nikolkou. Další službu chtě nechtě přebírá její nejbližší příbuzný, dokonale vyšťavený ctihodný otec Laďa.

Nocležení v prázdné chatě, kterou nám ochotně uvolnil náš dávný známý, krajan Jenda Majer, se zpočátku ukazuje být až nečekaně příjemné. Avšak Nikolčiny verbální projevy a následné Laďovy uspávací pokusy jsou tak hlasité, že se o klidném spaní dá nanejvýš zdát. Někteří už zvečera raději prozřetelně zaléhají do bujné trávy v okolí chaty. Patří k nim i Petr Kimler se svou chotí Simonou. Vědom si své noční hlučnosti, uklidí se do odlehlejších míst i s klíčky od doprovodného formana, jehož má právě ve své péči. Nic by se nedělo, pokud

by zmíněný forman neukrýval také Nikolčiny plenky. A tak už od ranního rozbřesku je možné pozorovat rozespáleného pečovatele Laďu, kterak rozježený, s polovykasaným tričkem a vzdušnými slipy, svírajíce pod paží obnaženou Nikolku s modrajícima nohama pročešává svou kolébatou chůzí orosené louky a vytrvale pátrá po ukrytém správci klíčů od zásoby nezbytně potřebných

suchých plen. Nebýt pozdějšího nálezů klíčů náhradních, mohla si Nikolka užívat podstatně déle. Petr, jak je všeobecně známo, se jenom tak lehce nevzbudí.

Mapa naznačuje, že dopolední etapa bude jen nádherně pohodovou hřebenovou vyjížděnkou. První, asi desetikilometrový úsek po Malý Polom by takové ohodnocení ještě jakž takž snesl. Potom však už jakýkoliv náznak přívětivé pohody definitivně končí. Úzký chodníček tu traverzuje rozlehlý svah s bezpočtem v trávě bublajících potůčků. To by tolik nevadilo, kdyby v této části Malého Polomu nenastal polom velký. A kdyby se jej lesáci nesnažili za pomoci

těžkých traktorů likvidovat. Čtyři až pět následujících kilometrů se proto cykloputování omezí na překonávání padlých stromů a více či méně úspěšné pokusy o zdolání rozbahněných úseků. Že přitom občas dochází i k nechtěným důvěrným kontaktům s nepřilíši vlídnou tváří Matičky země, netřeba zajisté vůbec připomínat. Zvláště náš benjamínek Pavel tu zažívá pravý křest ohněm. Navzdory tomu, že právě voda je tady největším problémem. Pozdější, poněkud příjemnější část hřebenové trasy dost krutě přerušuje příkrý krpál stoupající k nejvyššímu bodu beskydského hřebene, bezmála jedenáct set metrů vysokému Velkému Polomu. Nezbyvá, než přes kořeny, balvany a trčící skály opět nasadit protivně chutnající tlačenu.

Miluje-li někdo uskákané adrenalinové sjezdy, ať tedy zkusí Velký Polom. Pokud nepoláme bicykl, případně své končetiny, může mluvit buď o vytříbeném jezdeckém umění, nebo o nebývalém štěstí. A to nám tentokrát přeje. Nečekaně dlouhé a překvapivě prudké klesání přes nezvykle velké balvany nakonec přežívají nejen samotní jezdcí, ale i jejich velocipedy. Díky značnému časovému skluzu se plánované obědové mezipřistání nekoná v nejvýchodnější

tuzemské dědině Hrčavě, ale v o něco bližších Mostech u Jablunkova.

Doslova plné zuby tady toho mají nejen totálně zvadlí bicyklisté, ale i snaživé chůvy malé Nikolky. Ta si umínila otcovu nepřítomnost přestat tolerovat a takřka nonstop to během dne dává hlasitě najevo. A tak nezbyvá, než ji předat do péče jejímu zploditeli. Ten si s tím příliš hlavu neláme. Odhodí bicykl, popadne dcerušku pod paži a uhání na nejbližší vlak, aby ji v Ostravě předal své nanejvýš milované tchyni. Nepochybně jí tím obdaří převelikou radostí.

Obávané Těšínské Beskydy se díky nedostatku času a více než slušné únavě většiny startujících pokusí zdolat pouze čtveřice

nejodolnějších. Ostatní volí pohodovější zkratku úpatím. S Ondrou, Jindrou a Michalem stoupáme ve sluneční výhni na nejvýchodnější kopce v republice. Podél chaty na Girové pak míříme hřebenem k Hrčavě. Samotná dědina leží napravo pod námi. Zajíždím na neposečenou louku, abych zdokumentoval naši přítomnost na českém konci světa. Vracím se zpátky k cestě, držím bicykl jen za sedlo a tlačím jej před sebou. Přední kolo najednou prudce nadskakuje. Všímám si, že se pod ním něco zavlíní. Není to první had, který můj kostitřas

převálcoval. Zatím to však byly jenom užovky. Tentokrát se nepochybně jedná o jednu z nejmýchodnějších tuzemských zmijí. Snad mě ochranářský náčelník, pan Orálek, neukamenuje. Je totiž možné, že přejetá potvůrka nehodu přežila. Plaza s klikatou čárou střídá sjezd klikatou pěšinou. Spíše tedy splaz. Tento zubatý povrch je pro většinu populace nejen nesjízdný, ale dokonce i neschůdný. Navzdory tomu jej zvládáme v sedlech bicyklů, ale za cenu slušně promasírovaných horních končetin. Mimochodem, i díky závěrečné části před Bukovcem, kde je cesta vydlážděna betonovými železničními pražci.

Jsmo opět na dně. Tentokrát se jedná o řeku Olši, která tudy protéká. Nezbyvá než znovu vystoupat o šest až sedm set metrů výš. S problematickou pomocí bicyklu, s pražícím sluncem nad hlavou, po chodničích a rozbitých cestách. Pokračujeme dál česko - polskou hranicí a postupně se dostáváme až na Velký Stožek. Pohled k západu

avizuje, že slunce už zase vizí proklatě nízko. Snad to na Velkou Čantoryji ještě za světla zvládneme. Je to jen deset kilometrů po hřebenu. Průšvih je ovšem v tom, že za Stožkem má hřeben vylomený zub. Klesání do sedla je tak příšerné, že musíme ven nejen ze sedla, ale i s kola. Stihnout za této situace Čantoryji je nemožné. Volíme zkratku přes Filipku k Bystřici a přes Vendryni ke Třinci. Les stromů tu střídá les komínů. I vůně kouře ze zdejších ohňů je pro valašské čenichy poněkud nezvyklá. Mobilem se ptáme na cestu k dnešnímu nocležišti za Českým Těšínem. „Jedte na Ostravu a pak doleva na Koňakov!“

Přesně podle ukazatelů, už za tmy, přepálíme Těšínem a míříme k Ostravě. Míjíme tu těžké kamiony i lehké slečny. Ty postávají většinou na autobusových

zastávkách. Přitažlivé se mohou zdát jen z šílené dálky nebo v šílené rychlosti. Kolo však jede pomalu a docela blízko. Za Těšínem zjišťujeme, že jedeme špatně. K Ostravě totiž z Těšína míří cesty dvě. Nezbyvá, než se vrátit a pokusit se o druhé kolo. Dlouhá, rovná, vytrvale stoupající silnice nám vyráží dech. Na vrcholu kopce meleme z posledního. Vypátrat v neznámém Koňakově ukrytý Kogutův ranč je nad naše schopnosti. Nebýt dobrého adráka, zdejšího rodáka Hynka, který nás pomocí mobilu a automobilu nakonec v půl jedenácté večer nachází, motáme se tu dodneška.

Jako smečka hladových psů pak hltáme v altánku servírovanou bramboračku s fazolemi a zeleninou. Je naprosto fantastická! Nepočítáme-li pár hrstí kradmo ulovených borůvek, tak jsme naposled jedli před nějakými sedmi hodinami. V tu dobu údaj na tachometru ukazoval necelých třicet kilometrů. Teď je tam kolem devadesáti. Nečekaně komfortní nocležení pod střechou, navíc ve společnosti dobrosrdečných Kogutových, vrcholí po ránu výbornou snídaní. Naďa a Hynek Donovi nám ji přijeli nachystat až z deset kilometrů vzdáleného Žukova. Rallye nám tady, v Koňakově, nastavila jednu z nejpříjemnějších tváří.

Pokračování příště.....

Franta Tomanec

Písničky s příběhem

Na cestu dlouhou

Bývalo kdysi v Meziříčí zvykem, že pokud ve sboru došlo k nějaké významnější události, zaměřilo se na ni celé vybrané sobotní odpoledne. Nejinak tomu bylo i v případě, kdy měl mladičkový Mira Válek narukovat na vojnu. Připomeňme si, že na Hradě seděl Moskvou kočírovaný soudruh Husák a jeho rudí poskoci zamořili prostor nesmlouvavou normalizací. Pravidelně se ozývaly hlasy, kdo z adventistů putoval za mříže a kolik měsíců vyfasoval. Samozřejmě, za neuposlechnutí rozkazu, aby i v den odpočinku skákal, jak mu bude nějaký zelený mozek pískat. Například všem známý Jarek Wagner z Damašku nedlouho před tím dostal skoro dva roky. Podobně jako Fanda Macháň z Frenštátu. Samozřejmě, na ostro!

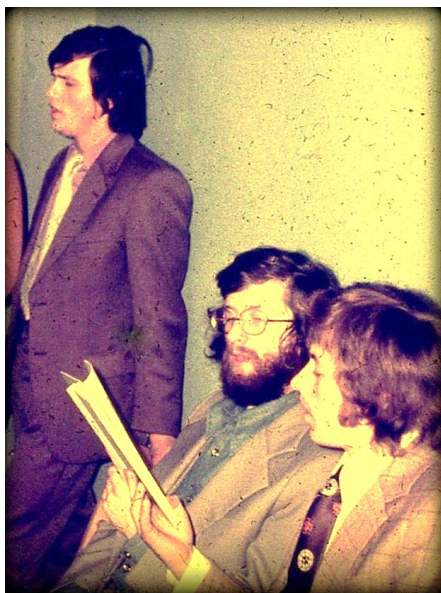
Sobotní odpolední loučení s Mirkem mělo zvláštní atmosféru. Jakoby všichni tušili, že ho za kasárenským plotem nic dobrého nečeká. Kromě obvyklých básniček, modliteb a mluveného slova tenkrát zazněla i Mirkem a jeho kamarády zazpívaná jednoduchá písnička, narychlo spíchnutá právě pro tuto chvíli. Jak se později ukázalo, měla prorocký nádech. Mirova cesta byla nakonec daleko delší, než kdokoliv čekal. Nejdřív putoval na jedenáct měsíců do zamřížovaného vojenského chládku. Celý sbor, dokonce i věřící lidé z jiných ohrádek se za něho modlili. Vzpomínám na tehdejší prosbičky našich malých

capartů: „Pane Bože, děkujeme za maminku, za tatínka, za papání a plosíme ze stlejudu Milu na vojně...“

Hned poté, co byl Mirek z basy propuštěn, vyrazili jsme s ním na staré dobré Pulčinské skály. Ale už to ani zdaleka nebyl ten Mira, jakého jsme znali z předchozích vandrů. Neustále se plaše rozhlížel, ze které strany mu nějaká

přistane. Komunistická polepšovna jej změnila k nepoznání. Místo zpětného nástupu do armády, raději podepsal deset roků na šachtě. Pravidelně fáral do paskovského podsvětí a žil ve stresu, kdy jej zase povolají. Vyřešil to po svém. Jednoho krásného dne popadl svoji mladičkou choť Ášu i s jejich prvorozenou dceruškou a trabantem vyrazili do Jugoslávie. Ilegální překročení rakouské hranice už bylo pro zkušeného vandráka hračkou. Německý dvoutakt zůstal ve Slovinsku, odvážná česká trojice zamířila do Švýcarska. Vyzpívané zamávání na dlouhou cestu mělo kdysi své opodstatnění. Konec refrénu však zůstal nevyslyšen. K rodným hnízdům se už Mirek nevrátil...

Na cestu dlouhou

Vím, já také půjdu tam, tam, kam moc nespíchám

Opustím mámu, rodný dům a kraj, co tak rád mám, půjdu, také půjdu sám

REF: Na cestu dlouhou zve dálka modravá, na cestu dlouhou máma ti zamává

*Na cestu dlouhou zní slova voňavá: „Vrať se nám, na
shledanou!“ „Vrátím se, na shledanou!“*

Co já s sebou vzít jen mám, co vzít, bych nebyl tak sám?

Tu starou známou knihu, kterou rád si otvírám, tu já s sebou vezmu tam

REF:

Pár slov, já si vzpomínám, říkával je táta nám

*Těch pár slov známým půjde se mnou, ať jdu tam či tam, (že) bdí nad námi
mocný Pán*

REF:

NA OESTU DLOUHOU

Vím, že také přijde term, term, kam noc ne dospěješ, o pustku mám, rochný

elma a keraj, eo tak rad mám, přijde, také přijde sem, Na cestu dlouhou

(SOLO) ZVE DALKA MODRAVA (SOLO) NA OESTU DLOUHOU MAHA TI ZAHÁVA (SOLO) NA OESTU DLOUHOU

- HOU (SOLO) ZMI SLOVA VOJÁVA - URA SE NÁH, NA SHEDANOU SOLO VRÁTÍ SE, NA SHEDANOU

to je s sebou vzít pro všem, do vzít, břechný břechný tak se břechný
 že křivou zvednou, šel se vid si, pád si, o trřamů,
 ku ja také, volnu tam, NA OESTU DLOUHOU...

2) Pak slova, ja si vzpomínám, říkával je tuha kolm
 když já s sebou nesl, eo přijde se mnou, že já jsem tam, že já jsem
 "kdy užoni kchm, mrtvý, Pak, NA OESTU DLOUHOU..."

Křesťanský vtip – Ameňák

CO JE TO ZA POŽEHNÁNÍ, ŽE NÁM PO CELOU CESTU DO KENAANU
NEZVETŠÍ OPÁNKY? TO V EGYPTĚ JSEM MĚLA KAŽDÝ ROK
NOVÉ ŠATIČKY, SANDÁLKY, KABELKU....

